

Hoofdstuk 2 - van fit naar ziek

Het was in de winter van 2016-2017.

In het ziekenhuis had ik een congres gevolgd en daarbij ontdekt dat ze gezonde en zieke proefpersonen zochten, om mee te werken aan een onderzoek rond beginnende dementie of Alzheimer. Ik had me aangemeld. Kort daarop werd ik gemaild door Clémentina, een jonge Italiaanse onderzoekster, en na een afspraak begon ik met de testen. Het contact was bijzonder fijn. We communiceerden in het Engels. Ik ging er met plezier heen en kreeg er zelfs een kleine vergoeding voor.

Later maakte ik Marlies, Marleen en haar man en twee vriendinnen warm om zich als proefpersonen aan te melden. Aan Marlies vertelde ik: “Mijn conditie is erg verbeterd de laatste maanden, doordat ik een aantal keren per week de helling op ga naar het ziekenhuis. De eerste keren kwam ik er moe aan, maar nu gaat het zonder moeite. Ik heb me nooit fitter gevoeld!”

“Misschien zou ik beter mijn auto laten staan en met jou meelopen,” reageerde ze lachend.

Het was fijn mijn zussen meer in de buurt te hebben, want door de afstand tussen onze woonplaatsen zagen we elkaar voordien niet zo dikwijls. Ook vanwege onze verschillende levenskeuzes en de verantwoordelijkheden die daaruit voortvloeiden.

In februari merkte ik dat ik ongewoon veel last begon te krijgen van een moe gevoel in mijn rug. Het werd beter als ik erop ging liggen. Zo ontdekte ik een vrij grote knobbel in mijn buik, onderaan links. Op een avond had ik de moed om Marlies erover te spreken.

“Kun jij, als verpleegkundige, me aanraden wat ik het best doe met die knobbel in mijn buik?”

“Welke knobbel?”

Ik ging op mijn rug liggen en liet haar voelen. Marlies werd stil en bekeek me ernstig. “Dat noem ik geen knobbel! Het lijkt wel een foetus van vijf maanden! In jouw plaats zou ik zo snel mogelijk een afspraak maken met je huisdokter.”

Dat deed ik. Mijn Colombiaanse huisarts, een bijzonder aardige vrouw, die ons goed had bijgestaan tijdens de ziekte van Ger, was verbaasd dat de verdikking zo groot was. Ze zei: “Ja, hier zit inderdaad een massa. Die kan zeker op de blaas drukken en rugklachten geven. Het kan gynaecologisch zijn, misschien een cyste of een vleesboom. Ik zal een afspraak voor je maken bij een privé-radiologe. Kom me daarna vertellen wat zij ervan vindt.”

Mijn zussen en ik dachten dat het waarschijnlijk een cyste zou zijn, want die kwamen veel voor in onze familie. Na enkele dagen kon ik terecht bij de radiologe voor een uitwendige echo. Terwijl ze met de transducer over mijn buik gleed, zei ze: “Het is vreemd, het lijkt me een grote cyste gevuld met vloeistof en weefsel. Mijn hele scherm is ermee gevuld! Ze heeft minstens een doorsnee van twintig centimeter! Ik zal de echo-uitslagen naar je huisarts sturen.”

Mijn huisarts wilde me de dag daarna al terugzien. Ze legde uit dat er verder onderzoek nodig was en dat zij direct een afspraak zou maken met een gynaecoloog in het ziekenhuis. Ik stemde daarmee in, want ik wilde zo vlug mogelijk weten wat er gaande was.

Op weg naar die afspraak zie ik me nog de blauwe pijlen volgen, die ik met mijn man Ger volgde toen hij kanker had.

Ik hoefde niet lang te wachten en even later werd ik ontvangen door prof. dr. Van Nieuwenhuysen, een jonge vrouw met een warme glimlach. Zij stelde zich voor als gynaecoloog-oncoloog.

Nadat ze mijn dossier had aangemaakt, vroeg ze mij om plaats te nemen op de onderzoekstafel zodat ze mijn buik kon onderzoeken. Ik was erg gespannen en volgens mij had ze dat opgemerkt. Ze zei: "Ik ga geen inwendig onderzoek doen, want in de loop van de middag zul je een gynaecologische echo krijgen. Daarmee hoop ik goed te kunnen zien om welke cyste of tumor het gaat."

Na de consultatie verwees ze me door naar de verpleegster voor een bloedafname. Er ging van alles door mijn hoofd terwijl ik mijn arm uitstak om mijn ader te laten aanprikken. Plots zei de verpleegkundige: "Je heb mooie aders, bijzonder geschikt om de leerlingen te laten oefenen!" We moesten allebei lachen.

Daarna had ik enkele uren voor de echo. Aangezien het etenstijd was, ging ik naar het restaurant en kocht een spaghetti. Mmmm, wat was dat lekker! Terwijl ik het me liet smaken, verhinderde ik mezelf te ver vooruit te denken. Het kon nog alle kanten op, dus ik bereidde me enkel mentaal voor op het komend onderzoek. Ik vond het maar eng en hoopte dat ik alles rustig zou kunnen ondergaan.